

Lp.	Stanowisko	Dodatek funkcyjny miesięcznie w złotych
24	Położna poradni „C”	100
25	Instruktor wojewódzkiej szkoły matek	200
26	Instruktor pielęgniarek w wojewódzkiej przychodni przeciwgruźliczej lub skórno-wenerologicznej	150
27	Powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny, którego aparatem pracy jest stacja sanitarno-epidemiologiczna typu „przejściowego”	200
28	Starszy inspektor wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	250
29	Starszy instruktor oświaty sanitarnej w wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	200
30	Instruktor oświaty sanitarnej w stacji sanitarno-epidemiologicznej	120
31	Instruktor pielęgniarek w wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	200
32	Instruktor dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji w centralnej kolumnie sanitarno-przeciwepidemicznej lub w stacji sanitarno-epidemiologicznej	120
33	Kierownik pracowni pożywek w wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) stacji sanitarno-epidemiologicznej	250
34	Kierownik oddziału nadzoru sanitarnego w powiatowej (miejskiej, miasta stanowiącego powiat, dzielnicowej) lub portowej stacji sanitarno-epidemiologicznej	200
35	Oddziałowa bloku operacyjnego lub porodowego	150
36	Przełożona pielęgniarek w przedsiębiorstwie uzdrowiskowym o liczbie łóżek:	
	1) do 200	150
	2) od 201 do 350	200
	3) od 351 do 700	300
	4) powyżej 700	350
37	Pielęgniarka lub położna oddelegowana przez zakład społeczny służby zdrowia do pełnienia obowiązków starszego instruktora pielęgniarskiego lub starszego instruktora — położnej	300
38	Pielęgniarka lub położna oddelegowana przez zakład społeczny służby zdrowia do pełnienia obowiązków instruktora pielęgniarskiego lub instruktora — położnej	200

380

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1958 r.

w sprawie uposażenia niższego personelu pomocniczo-lekarskiego.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 46, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustanawia się dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w zakładach pomocy społecznej na następujących stanowiskach uposażenie zasadnicze w wysokości:

Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego uposażenia zasadniczego w złotych
Salowa, noszowy, pomoc laboratoryjna, pomoc dentystyczna, dezynfektor, sterylizator, łazienkowy	550 — 700

2. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 2. 1. Uposażenie określone w § 1 otrzymują:

- 1) przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo:
 - a) salowe zatrudnione bezpośrednio przy obsłudze chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi,
 - b) salowe zatrudnione w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych i fizjoterapeutycznych,
- 2) przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo pozostali pracownicy.

2. Minister Zdrowia określi szczegółowe warunki zatrudnienia, przy których ma zastosowanie przepis ust. 1 pkt 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się wynagrodzenie za godzinę, stanowiące następującą część uposażenia określonego w § 1:

- 1) 1/125 dla pracowników, którzy pobierają uposażenie określone w § 1 przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo,
- 2) 1/200 dla pracowników, którzy pobierają uposażenie określone w § 1 przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

4. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin większym niż określony w ust. 1, w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy wypłaca się uposażenie obliczone według zasad określonych w ust. 3, z tym że za pierwsze dwie godziny przysługuje dopłata w wysokości 50% uposażenia, za następne zaś godziny, a także za pracę w dni ustawowo wolne od pracy, jeżeli pracownik nie otrzymał w zamian dnia wolnego, oraz za pracę nocną, jeżeli nie wynika ona z normalnego rozkładu zajęć — dopłata w wysokości 100% uposażenia zasadniczego.

§ 3. 1. Pracownikom wymienionym w § 1, zatrudnionym w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, przysługują dodatki specjalne w kwotach:

salowym, noszowym, pomocom laboratoryjnym, pomocom dentystycznym, łazienkowym	55 — 245 zł,
dezynfektorom i sterylizatorom	60 — 265 zł.

2. Pracownicy, którzy przed wejściem w życie rozporządzenia otrzymywali dodatki specjalne za pracę w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, zachowują w okresie pozostawania na dotychczasowym stanowisku prawo do pobierania tych dodatków w dotychczasowej wysokości kwotowej.

3. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowo wysokość dodatków specjalnych w zależności od uciążliwości lub szkodliwości warunków pracy dla zdrowia oraz zasady wypłacania tych dodatków.

§ 4. 1. Pracownikom wymienionym w § 1 przysługuje dodatek za wysługę lat w wysokości 100 zł miesięcznie, jeżeli przepracowali 5 lat na zajmowanym stanowisku w tym samym zakładzie pracy lub na innym stanowisku, jeżeli wykonywana praca umożliwiła im nabycie kwalifikacji potrzebnych na zajmowanym stanowisku.

2. Pracownikom określonym w § 1, a zatrudnionym w zakładach społecznych służby zdrowia (zakładach pomocy społecznej) w dniu wejścia w życie rozporządzenia zalicza się na poczet okresu uprawniającego do otrzymania dodatku za wysługę lat również okresy zatrudnienia w innych zakładach pracy.

§ 5. 1. Salowym zatrudnionym w wymiarze 46 godzin tygodniowo w zakładach leczniczych lub rehabilitacyjnych dla chorych na chorobę Heinego-Medina przysługuje dodatek terapeutyczny w wysokości 200 zł miesięcznie, jeżeli do ich podstawowych obowiązków należy wykonywanie kocowania.

2. W przypadku zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 stawkę dodatku terapeutycznego zmniejsza się przy zastosowaniu dzielnika przewidzianego w § 2 ust. 3 pkt 2.

§ 6. 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 109 i Nr 58, poz. 272) skreśla się przepisy § 2 ust. 2 i 3, § 5 ust. 3 i § 6 ust. 1 pkt 1 lit. a).

2. Przepisy wydane na podstawie § 6 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w ust. 1 zachowują moc w stosunku do pracowników określonych w § 1 — do czasu wydania odpowiednich przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Zdrowia, Pracy i Opieki Społecznej, Komunikacji oraz Finansów.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 grudnia 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

381

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1958 r.

w sprawie uposażenia pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia.

Na podstawie art. 5, 8 i 37 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do pracowników administracyjnych oraz pracowników komórek dokumentacji

chorych i statystyki medycznej, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i kolumnach transportu sanitarnego.

§ 2. Kwoty uposażenia zasadniczego dla poszczególnych grup ustala się następująco: